



Slagtryk tidsskrift for  
digte & kortprosa  
November 2019

SLM

**Slagtryk**  
**tidsskrift for digte & kortprosa**

nr. 9 - 2019

*Copyright*  
Forfattere & Slagtryk

*Forfattere*  
Anne Kathrine Kjær Bagai, Carla  
Dengsø, Hannah Kazmi Høgsbro, Laura  
Safie Kabongo, Birgitte Krogsbøll, Rosa  
Lilia Nielsen og Nanna Vibe Spejlborg  
Juelsbo.

*Kontakt*  
sendind@slagtryk.dk

*Ansvarshavende redaktion*  
Erik Scherz Andersen  
Thomas Glud  
Christine Lind Ditlevsen

*Først publiceret:*  
<http://slagtryk.dk/category/19-11/>

*Udgivet af* Kronstork

*ISSN*  
1904-8165

*Opsætning*  
Erik Scherz Andersen

*Forside*  
Bo Rune Madsen

# Anne Kathrine Kjær Bagai

## hvepsene

Blomsterne har en udløbsdato, planterne, de skal have næring, vand, de skal have bier. Det er derfor, priserne er steget i år, i takt med at bierne dør overalt, hvepsene tårner frem ivrigt, sommeren fyldt med små stikkende liderlige soldater. En kunde sagde til mig, de er nærgående, fordi boet udvider sig. Dronningerne bliver flere, de kæmper om magten, og der skal købes gaver, der skal slæbes det rigtige mad med hjem. Vi plejede at have boet i haven, du brændte det ned med bunsenbrænderen hver sommer, iført handsker og flyverdragt, hvordan du var så bange for at kravle op i det træ og stikke hånden ned mod boet, trykke på knappen, det lort ku der alligevel aldrig gå ild i, sagde du. Faktisk lugtede det surt, hver gang du havde sat ild til det, som en ødelagt bil, gammel aircondition, lidt som Fiat'en, da vi afleverede den. Egen stod og vejrede helt for sig selv bagerst i haven, bare fyldt med sådan dyr. Dyr over under jorden alle mulige steder, de ikke skal være! Møl – Bananfluer – Bladlus. Man skal lukke alt ned i plast for at skåne, det er et helvede, at sommeren har varet evigt. Og i dag: et brev i postkassen, jeg hørte det dumpe smæld inden arbejdet og tænkte: Jeg vil vide det, jeg VIL IKKE vide det, jeg vil vide det hele.

Så er der en kat, der bider min hånd midt i et strøg, fordi den har fået nok, så er der regnen på verandaen, og askebægeret du har glemt med små skod, som ligger der og vipper, uafklarede afklippede små hvide babyfingre, der råber mor mor, ligesom hvepsene, du kunne godt have taget hvepsene med.

## lyng

Jeg bliver nødt til at smide blomster ud hver dag, jeg pakker dem i store sække, det næste stykke tid vil der være mange af sådanne dage, hvor butikken ikke bliver tømt, hvor blomsterne forfalder, vandet, det grønne vand i de algerede spande, som jeg vasker i baglokalet i butikken, nogen gange tænker jeg, at det er sådan, det at blive forladt lugter, hengemt, af græs, en sommer der en gang var, lige der ved vasken kan jeg så stå og flæbe eller lade være, jeg ved ikke med dig, men jeg kan mærke efteråret komme, sensommeren har flækket alle æblerne ude i haven til grønne halve både som små gamle mennesker i hver sin seng, i et soveværelse, lige så stille fra gul til lilla, ik, det er en cyklus. En kunde fortalte mig, at hvis jeg manglede assistance i butikken eller noget sku jeg sige til, hendes datter søgte arbejde, og overskuddet skulle gives til gymnasiet, hvad kaldte hun det, operation dags.. operation dagsværk, og til red barnet, eller røde kors, jeg ved ikke, det var i hvert fald en mulighed for mig, jeg kunne jo overveje det.

Hun gav mig et telefonnummer i hånden, hun havde en rar hånd, jeg havde faktisk ikke lagt mærke til, hvad hun sagde før hun rørte ved min hånd, hendes negle lignede perlemor, det på indersiden af en musling, og så tænkte jeg på æblerne, og haven, og to unge piger i den, og måske kunne de også tage hvepse... nej, det kan man ikke sætte unge mennesker til, men hendes hud lige var så blød neglene så fine, at jeg tænkte, hun ikke kunne være ældre end de unge piger, hun snakkede om, har du børn spurgte hun, jeg vil meget gerne have hjælp til haven, hvad, sagde hun, haven, sagde jeg, æblerne de skal væk. Ja, sagde hun, du ka overveje det, sagde hun, det skal bare være på beløbet, blomsterne sagde hun, ja, og der gik det op for mig, Flemming, at jeg plejede at have sådan nogen negle, sådan nogle fingre plejede jeg at gøre noget ved, men nu, og så helt upåvirket af situationen, som hun selvfølgelig ikke kan se vel, men hun siger til mig, den er flot ik, hvad, lakken siger hun, og så kiggede jeg på hende med en fornemmelse af, at nu skulle den her dame ud af butikken, og så sagde jeg hav en god dag, og gav mit bedste smil, du ringer bare, sagde hun.

Den næste skulle vide noget om, hvor meget vand en lyng sku have, helt ærligt folk spørger om de værste ting de her dage, intet ved de om blomster, intet lægger de mærke til, stik en finger i jorden, mærk om planten drysser, jeg er ikke et hospital. Rødderne var for store til den potte, den plante skulle omplantes, lyng er det værste jeg ved, det er så udefinerbart, smukt om sommeren og noget vissent pis om vinteren, tørt som kvædete,

og bordeaux som min mors gardiner i halvfjerdserne der bare hang og blafrede i vinduerne altid, min mor ved køkkenbordet, der sad der og kiggede ud med åbne vinduer og polypper og hørte det ene nummer efter det andet, mens hun skoddede ned i den store lerkrukke, hun kaldte et askebæger, du ka godt huske hende, freud sir man gifter sig med sin far eller sin mor, Flemming, jeg giftede mig med lerkrukken, første gang vi var hjemme hos dig på dit lille værelse i Tåstrup, kan du huske det, den lerkrukke på altanen, jeg var helt paf og fuld og måske slet ikke i stand til at bedømme det, og det var lige ved at skræmme mig væk, men så havde du så store og varme hænder, og du ville danse, men min mor var der, i et split sekund med sine store øjne, smøgen og de lange tynde fingre, knolden, stirrende ud af vinduet som en skæv Edith Piaf.

Er du glad mor, spurgte jeg hende en gang som barn, det var en forårsdag, og man kunne høre isen klikke ude på søen, er du glad mor, og så vendte hun sig rundt og kiggede på mig og tog sine tynde hænder rundt om mit ansigt, og så lagde hun hovedet mod mit og kiggede mig i øjnene og sagde ingenting, hun kiggede bare på mig, med det der blik, gardinerne var også i pupillerne, jeg ville grave mig ind i hendes hjerne, finde ud af hvad der var andet end Billie Holiday og tynde cardigans og mænd, men jeg fandt ingenting, bare hendes hænder, helt kolde mod min kind, jeg ved ikke hvad jeg prøver at sige, det her vand lugter af helvedes til, det lugter af søvn og parfume og råd, jeg vil gerne være lille igen, mor ville jeg sige, mor, hvad fuck mener du, ja, det ville jeg sige, og så ville jeg tage den lerkrukke og plante en stor fed lyng i den med et alt for tykt rodnet, og hun ville skodde ned i den, og den ville drysse, og hele køkkenet ville være fyldt med skod og drys og bordeaux, skod og drys og bordeaux. Alle de blomster, vi smider ud, burde vi gi til nogen.

## øl og æbler

Jeg flytter udstillingerne fra det ene vindue til det andet, solen skinner ind fra venstre. Det er, som om der er noget, der ikke helt spiller, måske er det de udstillingstræstammer, vi har fået for store til vindueskarmene, måske er det bare vinduerne, der skal vaskes, måske er det udsigten fra butikkens indre ud mod verden, der er et eller andet, det er, som om der er for meget herinde, der skal være mere hvidt i buketten, siger damen jeg ekspederer, hun snakker i telefon, imens jeg binder den, hvide roser og løvemund, nigella, lisantius. Ja siger hun, hør jeg vil have dem færdige inden mandag, hvis det ikke gør dig noget, nej det er så fint. Jeg binder hurtigt i dag, det er min tiende buket, grøftekantsbuketter er lette og med god luft imellem blomsterne, det giver dem fylde, 150 siger jeg, ja, siger hun og stikker sit kort frem. En anden kunde står bøjet over en orkidé, røven strittende i vejret, alle ringer i dag, jeg kan få et helt sammenbrud af at høre på alt det klingklang. På vej hjem kommer jeg i tanke om telefonnummeret, den gule seddel i min lomme, jeg får tastet nummeret ind og sir lissom i trance, og sir ja hej det er mig fra blomster... ja flora danica, hør vil din datter stadig – Ja, Sara! bliver der råbt, jeg forestiller mig de får tarteletter, vi aftaler torsdag, torsdag, og det er mange æbler, siger jeg, fedt siger hun. Op ad randersvej spiller nogen høj musik, den havarede Ford de kører i, svulmer op, jeg vil danse til jeg dør, synger de, og jeg råber ud i luften nej, det må sgu da være udmattende. Midt i et sving vender jeg om, cykler tilbage til butikken. I mørket får jeg åbnet fem gavekurve og trækker specialøllerne ned i rygsækken, kører hjem til din lerkrukke med aske, aske, alt mennesket blir til. Midt om natten vågner jeg, jeg tror schæferen er kommet tilbage, det bare katten, der slikker min hånd.

# Rosa Lilia Nielsen

jeg er blevet babysitter. de har en togbane, som vi skal lege med. der er tilhørende toge, togvognene skal sættes sammen ved hjælp af magneter. barnet vil sætte to togvogne sammen men kan ikke. magnetismen afviser de to togvogne til at mødes. barnet græder.

barnet kan ikke få togene til at mødes; magnetismen vil ikke tillade det

togvognene skal bare mødes. det kan de ikke, det er polerne; de frastødes af hinanden

de to poler er ladet ens: to negative poler eller positive poler. jeg ved ikke, hvilken af disse

afvisningen er for stærk. det er så godt som umuligt at få togvognene til at røre hinanden

afvisningen mellem de to togvogne: en kugle af en forkert energi. det er svært for barnet at forstå. energien er ikke synlig

barnet prøver at finde den forkerte energi med hænderne, med øjnene, den kan ikke røres ved eller ses. barnet græder. det kan ikke forstå det usynlige

barnet forstår det bare ikke

afvisningen er ikke synlig. barnet har brug for håndgribelighed

barnet græder. det er energien. det er også svært at forstå

"hvorfør vendte du ikke bare den ene togvogn om, så den modsatte ende vendte mod den anden togvogn, så de to togvogne kunne mødes?"

# Birgitte Krogsbøll

## åndedræt

de sommernætter  
vinduer og døre åbne  
og jeg hører lyde oppefra  
og mærker, at det åndedrag ind  
jeg tager lige nu  
kommer direkte fra en flagermus  
der ånder ud, eller en ugle

de puster lige ned i lungen på mig  
bittesmå næb og munde  
minimale trompeter  
og gør mig så  
uendelig banalt bevæget

et myg  
stankelben

og mursejlerne deroppe  
så smalle og stille som de flyder rundt  
ibenholt i sej fluorescerende olie

eller himlen er en helleflynder  
gællerne

ind og ud, direkte ned i mine  
sølle fjendtligt lurvet menneskelige  
blodbaner, klapr svupr klapr

radioen hvisler om tørke  
jeg børster tænder og skyller  
på altanen igen  
puster ud og op, og lytter



ikke en lyd  
de er vel videre  
klogere end som så

ånder på en anden  
lige ned i lungen

# Carla Dengsø

strå/stakåndet

\*\*\*\*\*

gennem

dugvåd mark og skråning vandrende

dyrenes hule råb

\*\*\*\*\*

tordentölt og seks sorte prikker for solen

\*\*\*\*\*

strygende korn

knækkede lyse stæng

knækkende lyse morgener

\*\*\*\*\*

foroverbøjet

væltende korn

de

tunge tomme korn

\*\*\*\*\*

bare se de buskede fjer kroppe

\*\*\*\*\*

forbi de hvæsende majsranker

\*\*\*\*\*

gennemhulle disens tyngde

Guldbelagte gårdhaver - knitrende parkeringspladser : visitter/budskadsnisser/vilde  
keramikvaser

huskatten vandrer gennem træets aflagte klaser

øjnene spejles i regnen i kroppen i vandet under broen

pelsen strejfer med fuglene

kattens blik drejes mod

de 25 sorte vingeslag

og vi trasker hjemad i skoddet af en plæne vi engang inhalerede

som snottet under

rødmosset/flængende hud

i aften ser vi TV

# Nanna Vibe Spejlborg Juelsbo

---

## Her ligger landet

Her bor en hejre. Her ligger landet. Sådan skabes forventning. Vi er på tur ud i allemandsret. Her må slås stilling op, hvis ikke du ejer flader. Åh, fladerne. Dem, som alle vil mase. Vi løkker hinanden, før det sker. Magnolia, træterrasse. Alle vores drømme er ens. Alle vores frugter er de samme som dem før os selv. I bedene vokser altid snerler. De ved det. Deres arme fanger alt.

Vi tænker ikke på hegn og flod, vi regner med vandets aktier. De står i svær kurs. Vi opfinder tale, vi finder sult. Landet har mange munde at gøre olie på. Vi brænder dem for varmen.

Ved vandet ligger et stykke jord. Vi blodruser dette naturlige materiale. Vi gør ingen svampe efter. Det er vores fortjeneste alene.

# Laura Safie Kabongo

---

Under havbunden er en anden bund  
en bund af noget andet  
og så er der farver  
farver og fugle  
fugle med farver  
farver med fugle  
en ugle  
med gule øjne  
gule øjne, en ugle og en bund  
havet er blevet ædt af en andet hav  
havet er en suppe af blod og fiskekranier  
fugle der danser på fiskekranier  
det der er oppe er nede  
det der er nede er oppe  
havet er en suppe klædt i rød  
fugle danser og spiser fiskesuppe  
langt nede er der farver uden lys  
lys uden supper og dybere  
nede er et andet hav. Under øjnene andre øjne  
Fiskene svæver, fuglene svømmer

Dette sted er ikke et sted  
men der er vel en stol  
jeg kan løfte den over i hjørnet, mobbe den  
kalde den en nørd  
Der er vel et gulv  
jeg kan strække det ud over mig som et tæppe  
jeg kan trampe det på plads  
hvis det laver ballade.  
Der er vel en væg  
jeg kan klatre på eller spytte på  
loftet er kun til for at falde tungt ned over mig  
Dette sted er ikke et sted  
men der er vel et vindue

Jeg opdager nye ting i oversættelsen fra notesbog til computer.

F.eks. kan du tilføje fodnoter og brudstykker fra internettet ind i teksten som gør den endnu mere absurd end dine egne ord tillader. Men der er også visse ting som går tabt i oversættelsen. F.eks. kan katten kun dukke op i Venteværelset ved at gnide sit hoved ind imellem notesbogens åbne sider.



# Hannah Kazmi Høgsbro

## Ceremoni

Det tørre, fattige, jyske hedelandskab er truet af frugtbarhed. Det springer i enggræs. Et sted er skyerne lodrette, de har en agenda. Snart skåler skræppebladene i tung majregn for de gule rapstæpper langs E20. Det handler om styrken i farven, det modige i at vove sig frem, de ranke stængler. Der stiger en særlig alvor op fra jorden efter et tungt regnskyl, det har noget at gøre med måden græs og blomster rejser hovedet på igen. Vi tager langt vestpå, vi får propper i ørerne. På vejen ligger døde dyr, egerne og andet rødt, og bliver kørt igennem igen og igen. Bliver en del af vejen, bliver dets matte pigmentpletter, som ahornbladene gør det i våd novemberasfalt. Over os: rovfuglene i cirkler. Andre i løvspringende læhegn. Engang fik man en lille cylinderformet lakrids for hver af dem, man spottede. Den bitre fornemmelse på tungen, sort savl. Vi siger ikke noget om fuglene.

Tidligere kyssede vi barndommen farvel gennem en ceremoni med hakkebøf og sort te fra Aldi og solen klokken halv fire og den firkantede duft af pelargonierne i vindueskarmen. Lysindfaldet spillede en rolle, dets forudsætning: vedbendbladene, pelargonierne i vindueskarmen. En skovdue og Joan Baez var lydtafet. Du sang med på Diamonds and Rust, din stemme var en besværgelse ud af en tryllestav, spændingen over en elektrisk ledning. Det var noget med måden, du slugte light years på.

At tage vestpå er at tage ansvar for sin udvikling, Vesterhavet er et voksent hav. Vi smiler til hinanden og er bange for døden. Mørket spiser bølgelængder, det er svært, når alting bliver blå. Nogle steder er døden blå. Havet trives i skumring. Vi smiler til hinanden og tager alt vores tøj af, lægger det i en bunke, vi forsejler den med sko og er bange for døden. Kærtegn fra flygtigt sand, små slag på huden. Vesterhavsvinden smyger sig gennem bunkens ærmer, de blafrer som arme i afsked. Sandet er koldt og fugtigt under fødderne, der danner spor, ingen vil bemærke. Vi træder i blæretang, i blåmuslinger, men det er lige meget. Det er med hinanden i hånden, at vi løber ud i dåben. Huden hopper om vores kroppe; brysterne, maverne, ballerne, lårene er sandsække om os, de sørger for, at vi vender tilbage til den jord, vi groede op fra, som

de struttende hvedeaks til sensommer vil vende mod den jord, de er kommet af. Man vil leve retrospektivt. Tale i datid. Tale om det med tiden der går, dens hastighed og livets, bruge store ord. Vi ved det godt, vi ved også godt, at der ikke er andre retninger, så vi gør som bølgerne, der løber os i møde hånd i hånd, de råber på os, overdøver os med sprøjtende fråde. Ingen bemærker, hvordan hænderne glider fra hinanden i bølgerne. Alt der bemærkes er huden, der bliver aktiv som grænse og påtager sig rollen som frontorgan: modtager tappert de første pile. Måske skærer vi os på sten, vand. Det gør ondt, ved vi, men vi mærker det ikke endnu.

# Redaktionelt

---

## Ved Jonas Okholm Jensen

### Før skrivningen gik man rundt og ventede på at komme i gang

At skrive er at være i venteposition. Man begynder at skrive, fordi man har sat sig ned for at komme videre. Før skrivningen gik man rundt (under oprørte skyer: "Hvad helvede er der galt med mig/jer?") og ventede på at komme i gang. Egentlig kom der heller ikke noget skrift, da man sad klar til at skrive ved skrivebordet. Det er, når man lægger alt fra sig, og sig selv afklædt i skrivesengen, hvilket den ikke må kaldes, for så var det heller ikke der, at man begynder at skrive.

At skrive er at ligge ned. At rejse sig er at redigere. Men altså først efter sengen, hvor skriften har præsenteret sig for at komme (længere og længere) ud med badevinger, redningskrans og alarmcentralen til gene i røret. Man ville fortælle *sandheden* (om at skrive), og det er ikke utænkeligt, den er der, eller var der, men først kunne den ikke komme ud, fordi den ikke var der, og da den var der, ville den ikke ud, før man havde lagt sig, og der var den allerede gammel. Man griner.

Selv i selveste skriveprocessen er der tale om en konstant tøven og venten blot i en erkendt venteposition, og det er en liggende en af slagsen, så det kan være det samme, skulle man falde i staver. Falder man om, står man til at redde, da man flyder, som man har underlag til, med sølvfisk og ovnfisk på drømmesengen i gæsteværelset. Da gæsteværelset var arbejdsværelset, blev der intet *arbejde* foretaget, fordi man ikke lå i sengen og skrev sine flydere, men sad i en ret stilling ved skrivebordet og ventede på at få noget fra hånden, som i stedet blev til noget at æde, drikke, ryge, kaffe, spille, chatte, skide, feste og fri til. Gå i dørken.

Da man endelig lagde sig, løb skriften ud i livlige fingre. Så gælder det om ikke at lukke øjnene. Eller åbne dem, hvis man er ved at vågne, så meget, at man kommer til at rejse sig, for ret op er kun redigering. Måske man rammer en åre at padle i. En hoste trænger sig på. Det er skrivehosten. Så er man på ret køl. Var det mon i virkeligheden derfor, man lagde sig ned? Maven har det koldt. Man er med ømme led og feber. Den gennemredigerede tekst er den raskes tekst. Den raskes tekst findes ikke i denne dyrebare tid. Sådan kan man vel godt sige det. "Men der er da vist en,

der allerede har siddet ret op og orket kommaer!" Så enkelt er det heldigvis ikke, og sygdommen har mange ansigter, men sikkert er det, at den skrivende slås med årstidernes epidemier. Som så mange andre, kan man sige, ja, man havde kun indtaget stillingen i forvejen, efter at have haft ventepositionen med ude for at give den en på opleveren, så der i det hele taget skulle være noget at skrive om. Man var ude og udleve den maniske afventning, og se nu, hvad den planmæssigt har resulteret i: En undskyldning for at skrive og lade være på én gang.

Underligt, at noget skulle kunne få liv, når man ligger og er halvdød. Men sådan er det med fødsler. Man ligger og slipper den ud, den bette, efter et turbulent liv med cigaretter, og uden rigtigt at have sat sig ind i tingene, sidder man med sit sidste nye skrig inden for misfosterdannelse. Det er der ingen, der behøver at vide af, eller man vil vise det frem til alle. Man læser i en bog, der var til at nå på gulvet, kigger op i loftet og ud ad vinduet, hvor tågen har gjort alt hvidt. Da det allerede krævede at komme op på albuerne at se så langt som til tågens dominans, svinger man fødderne ned i et sæt hjemmesutter.

Man kunne starte med at sende noten til sig selv, alt efter hvilket humør man er i, og begynde at lege med formen. Sætte arbejde i kursiv med sandheden, så de kommer til at stå mere i krydsfeltet. Det, tænker jeg, ville være en god idé for helheden.

# Indholdsfortegnelse

Forside af Bo Rune Madsen

Anne Kathrine Kjær Bagai	hvepsene	s. 3
	lyng	s. 4
	øl og æbler	s. 6
Rosa Lilia Nielsen	Jeg er blevet babysitter	s. 7
Birgitte Krogsbøll	åndedræt	s. 8
Carla Dengsø	strå/stakåndet	s. 10
	Guldbelagte gårdhaver	s. 12
Nanna Vibe Spejlborg Juelsbo	Her ligger landet	s. 13
Laura Safie Kabongo	Tre tekster	s. 14
Hannah Kazmi Høgsbro	Ceremoni	s. 17
Redaktionelt	ved Jonas Okholm Jensen	s. 19